

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 220/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. I..., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 39 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 2 a 5 a čl. 12 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj bližšie neoznačených práv podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd rozhodnutím Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Bratislava sp. zn. GR ZVJS-2-1112809/31-2011 z 8. februára 2011 a oznámením Sociálnej poisťovne, ústredia, č. 610 726 6957 z 10. marca 2011 o vykonávaní zrážok z dôchodku na náhradu trov výkonu trestu odňatia slobody a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. I. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2013 doručená sťažnosť M. I. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 39 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 2 a 5 a čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj bližšie neoznačených práv podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Bratislava (ďalej len „generálne riaditeľstvo“) sp. zn. GR ZVJS-2-1112809/31-2011 z 8. februára 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) a oznámením Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „Sociálna poisťovňa“), č. 610 726 6957 z 10. marca 2011 o vykonávaní zrážok z dôchodku na náhradu trov výkonu trestu odňatia slobody (ďalej aj „napadnuté oznámenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že generálne riaditeľstvo rozhodlo napadnutým rozhodnutím vo veci výkonu rozhodnutia oprávneného Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby... proti sťažovateľovi ako povinnému o náhrade trov výkonu trestu z dôchodku tak, že nariadilo (podľa § 29 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) výkon zrážok z jeho dôchodku vo výške 50 % zo sumy dôchodku, maximálne však vo výške 60 % životného minima mesačne. Nadväzne na to bolo sťažovateľovi doručené napadnuté oznámenie Sociálnej poisťovne, v ktorom sa uvádza, že *„Podľa § 29 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak odsúdený vo výkone trestu poberá dôchodok, je povinný na základe výkonu rozhodnutia generálneho riaditeľa nahradiť z dôchodku trovy výkonu trestu vo výške 50 % dôchodku, najviac však za kalendárny mesiac v sume rovnajúcej sa výške časti mzdy nepostihnuteľnej výkonom rozhodnutia podľa osobitného predpisu (111,22 EUR mesačne). Vzhľadom na uvedené Vám oznamujeme, že na náhradu trov výkonu trestu odňatia slobody budeme od 12. apríla 2011 zrážať z Vášho dôchodku 46,60 EUR mesačne a Vám poukazovať 46,60 EUR mesačne.“*

Na základe uvedeného bolo od 14. apríla 2011 začaté vykonávanie zrážok z dôchodku sťažovateľa, ktoré sa až dosiaľ realizuje. Sťažovateľ vyjadruje názor, že takýto postup *„je v rozpore s ustanoveniami ústavy ako i medzinárodných práv, ktoré som podrobne rozobral a poukázal vo svojej sťažnosti proti uvedenému konaniu a na ktoré som*

dostal odpoveď bez riešenia a bez odborne právneho stanoviska. Dostal som zmätočné informatívne vyjadrenie, ktoré vôbec nekorešpondovalo s obsahom mojej sťažnosti, ktorá bola odborne prezentovaná prijatými medzinárodnými zmluvami, ktoré poukazujú na nesúlad so zákonnými podmienkami. V uvedenom zákone sa hovorí, že na akúkoľvek zmenu v mojom dôchodku treba môj súhlas a dopracovaný bod o strhávaní z dôchodku je právne irelevantný a nesúladný so zákonom, nakoľko Ústav môže zrážky na náhradu trov výkonu trestu vykonať len z pracovnej odmeny a nie z dôchodku. Je to v rozpore s ústavnými a základnými právami a medzinárodnými zmluvami EHS, ktoré boli prijaté SR a sú nadradené vnútroštátnym zákonom. Z uvedeného je zrejmé, že konanie Sociálnej poisťovne ako i GRZVJS je nezákonné a protiústavné a ich rozhodnutiami boli porušené moje ústavné a základné práva.“

S poukazom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal nález, v ktorom vysloví, že:

„1. Ruší rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 610 726 6957 o zrážkach.

2. Zrušil rozhodnutie GR ZVJS Bratislava č. GR ZVJS-2-1112809/31-2011 z 8. 2. 2011.

3. Prikázal Sociálnej poisťovni Bratislava, aby vyplácala môj dôchodok mne v plnej výške a zrážky, ktoré vykonala, mne refundovala.“

Sťažovateľ zároveň žiada, aby mu bol v konaní o jeho sťažnosti ustanovený zástupca z radov advokátov, a to vzhľadom na jeho insolventnosť.

Keďže sťažovateľ k svojmu podaniu nepripojil kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkazu o inom zásahu v zmysle § 50 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd ho prípisom z 26. marca 2013 vyzval, aby tak dodatočne urobil v lehote, ktorú mu určil. Túto povinnosť sťažovateľ v určenej lehote splnil a požadované fotokópie písomností ústavnému súdu zaslal.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom

ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľ namieta, že oznámením Sociálnej poisťovne č. 610 726 6957 z 10. marca 2011 a rozhodnutím generálneho riaditeľstva sp. zn. GR ZVJS-2-1112809/31-2011 z 8. februára 2011 došlo k porušeniu jeho v sťažnosti označených základných práv a článkov podľa ústavy, ako aj bližšie neoznačených práv zaručených dohovorom, a v tejto súvislosti sa domáha zrušenia napadnutého oznámenia i napadnutého rozhodnutia.

Z k sťažnosti pripojenej kópie napadnutého rozhodnutia vyplýva, že bolo doručené do ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sťažovateľ v tom čase vykonával trest odňatia slobody, 14. februára 2011. Nadväzne na to bolo sťažovateľovi doručené napadnuté oznámenie z 10. marca 2011, v dôsledku čoho mu od 12. apríla 2011 začali byť vykonávané zrážky z dôchodku. Sťažovateľ však doručil ústavnému súdu sťažnosť až 9. januára 2013 (na poštovú prepravu podanú 8. januára 2013), t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na to už neprichádzalo do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch obsiahnutých v sťažnosti, čomu bráni nemožnosť konania vo veci samej. Rovnako bolo už nadbytočné zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2013